

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3950/2022
05.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Рајчевић, адвокат из ..., против тужене Средње школе „Свети Сава“ из Сомбора, коју заступа Правобранилаштво града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1275/22 од 06. априла 2022. године, у седници одржаној 05.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1275/22 од 06. априла 2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 775/19 од 16.12.2021. године, обавезана је тужена да тужилци на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од октобра 2016. године закључно са фебруаром 2021. године (осим за месец март 2017. године, јун 2017. године, октобар 2017. године, октобар 2019. године, јун 2020. године, септембар 2020. године) исплати укупан износ од 12.526,55 динара са затезном каматом, на појединачне месечне износе ближе наведене у изреци пресуде од доспелости до исплате, на име затезне камате због доцње у исплати накнаде трошкова доласка и одласка са рада исплати укупан износ од 477,69 динара као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 80.353,62 динара са затезном каматом од извршности до исплате. Одбијен је тужбени захтев за накнаду трошкова доласка и одласка са рада преко досуђеног до траженог износа, у износима ближе наведеним у изреци пресуде са затезном каматом од доспелости до исплате, као и захтев за исплату затезне камате на обрачунату камату због доцње у исплати накнаде трошкова доласка и одласка са рада. Обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 80.353,62 динара са законском затезном каматом рачунајући од дана извршности пресуде до исплате, у року од осам дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1275/22 од 06. априла 2022. године, делимично је преиначена пресуда Основног суда у Сомбору П1 775/19 од 16.12.2021. године у одбијајућем делу и обавезана тужена да тужилци:

1) на име разлике накнаде трошкова доласка и одласка са рада поред досуђених износа исплати износе ближе означене у том ставу изреке са законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног износа па до коначне исплате као и да тужиљи на износ од 477,69 динара (затезна камата за доцњу у исплати) исплати затезну камату почев од 11.05.2021. године па до исплате. Делимично је преиначена и пресуда у делу одлуке о трошковима поступка тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка преко износа од 72.050,62 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. У преосталом делу одбијене су жалбе странака и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем и преосталом одбијајућем делу тужбеног захтева и преосталом делу одлуке о трошковима поступка. Обавезана је тужена да у року од осам дана тужиљи накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 22.966,40 динара. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Имајући у виду да се ради о преиначеној првостепеној пресуди у одређеном делу, Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, у спорном периоду тужена је вршила обрачун и исплату трошкова доласка и одласка са рада запосленим радницима па и тужиљи на начин што је месечни износ претплатне карте „маркица за раднике са 20% попушта“ делила са бројем радних дана у месецу и множила са бројем евидентираних дана доласка запослених на рад. На тај начин запослени је добијао за сваки дан доласка на рад и одласка са рада износ превозне карте умањен за 20%. Градско веће града Сомбора је донело у току 2015. године закључак о висини цене радника месечне карте у јавном саобраћају при чему су дате три варијанте. Прва варијанта односи се на маркицу без попушта по којој је утврђена цена по појединачној повратној карти за одређену релацију у просечном броју радних дана од 22 дана на нивоу једног месеца. Друга категорија месечне карте по ценовнику је маркица за раднике са 20% попушта“, уплата се врши преко рачуна али је неопходно да послодавац и превозник закључе уговор што омогућава послодавцу да не мора да авансира износ месечне карте већ да дуг може да плаћа по испостављеном рачуну. Тужена није презентовала да је имала такав закључен уговор са превозником АД „Север Транс“ Сомбор који је био овлашћен превозник за територију града Сомбора. Трећа категорија месечне карте је опредељена по ценовнику, маркица за све грађане са 40% попушта“ уз који стоји напомена, радничка за авансну уплату“. Попуст од 40% могуће је остварити само у случају да се месечна карта купи на почетку месеца, уз обавезну авансну уплату, било на благајни или уплатом на рачун превозника. Тужена није куповала запосленима месечне карте унапред.

Према одредбама Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, послодавац има обавезу да до 05. у месецу за претходни месец изврши обрачун и исплату путних трошкова. Тужена је накнаду трошкова доласка и одласка са рада плаћала са закашњењем. У периоду од 01.10.2016. до

28.02.2021. године тужена је обрачунала и исплатила тужилји укупан износ на име трошкова доласка и одласка са рада у висини од 109.393,45 динара. Обрачуната затезна камата на утврђена кашњења у исплати ових трошкова износи 477,69 динара. У спорном периоду тужилја је имала 977 радних дана доласка на рад.

Путем вештачења утврђено је колико би тужилји требало да буде исплаћено на име трошкова за долазак и одлазак са рада према све три варијанте. Полазећи од одредбе члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14) и члана 26. ст. 1. и 2. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“, број 21/15) првостепени суд је заузео став да тужилји припада право на разлику накнаде трошкова доласка и одласка са рада прихватајући методологију обрачуна који је извршен према збиру појединачних превозних карата за дане доласка на рад а највише до висине месечне маркице са 20% попушта (варијанта три налаза и мишљења вештака). Висина накнада је обрачуната према броју дана приступности на рад, спрам цене појединачне превозне карте а највише до висине цене месечне претплатне карте (варијанта два налаза и мишљења вештака). Сходно томе, делимично је усвојио тужбени захтев док је у преосталом делу одбио као неоснован.

Другостепени суд налази да је у погледу основа тужбеног захтева, првостепени суд правилно применио материјално право али да је погрешно применио материјално право везано за прихватање методологије у погледу обрачуна висине накнаде која тужилји припада за спорни период. При томе, другостепени суд налази да трећа варијанта (коју је нашао вештак финансијске струке) не одражава право тужилје у потпуности у погледу накнаде трошкова за превоз. Тужена није имала закључен споразум са превозником „Север Транс“ АД Сомбор и налази да је тужилји било неопходно досудити тражени износ по првој варијанти вештака финансијске струке (разлика између исплаћеног и неисплаћеног дела висине накнаде плус висина накнаде која се односи на кашњење у исплати исплаћених трошкова у висини од 477,69 динара. При томе, другостепени суд је узео да, имајући у виду прву варијанту обрачуна – висина цене дневне карте – појединачно треба да буде досуђена тужилји уз корекцију са прерачуном броја радних дана које је тужилја провела на послу. Стога је делимично преиначио првостепену пресуду и тужилји досудио износе преко оних које јој је признао првостепени суд, док је у преосталом делу првостепену пресуду потврдио а жалбу одбио као неосновану.

По оцени Врховног суда, правилно је поступио другостепени суд када је донео ревидирану одлуку. Правилно је закључено да тужилја сходно члану 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика као и сходно одредби члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду има право на накнаду трошкова доласка и одласка са рада. Правилно је одлучио другостепени суд када је прихватио методологију обрачуна на основу збира појединачних превозних карата за дане доласка и одласка са рада сходно броју дана које је тужилја провела на послу. Тужилја има право на накнаду која јој припада због кашњења у исплати трошкова за превоз а која висина накнаде од 477,69 динара је утврђена путем вештачења. Стога су неосновани ревизијски наводи тужене да је тужилја на овај начин добила већи износ него што јој припада. Ово из разлога што примена варијанте три у погледу методологије обрачуна накнаде за одлазак и долазак са рада може бити примењена уз услов да је тужена закључила уговор са овлашћеним превозником, што она није учинила. Осим тога на тој релацији нема организованог јавног превоза, па и да је уговор између тужене и превозника

био закључен, тужила не би могла да користи ту погодност предвиђену варијантом од три методологије обрачуна трошкова превоза.

Правилна је одлука другостепеног суда везано за трошкове поступка.

Имајући у виду све напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић